

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECȚIA I CIVILĂ

Dosar nr. 2060/118/2015

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 08 martie 2016

*Complet specializat pentru cauze privind
conflicte de muncă și asigurări sociale*

Președinte – (...)

Judecător – (...)

Grefier – (...)

Pe rol judecarea apelului civil formulat de apelanții reclamanți (...), împotriva sentinței civile nr. 1497 din 08.07.2015, pronunțate de Tribunalul Constanța-Secția I civilă, în dosarul civil nr. 2060/118/2015, având ca obiect anulare act, în contradictoriu cu intimata pârâtă (...).

La apelul nominal făcut în ședință publică au răspuns avocat (...) pentru apelanții reclamanți reprezentați prin (...), în baza împuternicirii avocațiale depuse la dosar și consilier juridic (...) pentru intimatul pârât (...), în baza delegației de reprezentare pe care o depune la dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită cu respectarea dispozițiilor art. 155 și următoarele Cod procedură civilă.

S-a făcut referatul asupra cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că apelul este declarat în termen, motivat și scutit de taxă judiciară de timbru conform art. 270 Codul Muncii, după care:

Curtea învederează părților prin încheierea din data de 10 februarie 2016 a dispus repunerea cauzei pe rol pentru a se pune în discuție necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile asupra modului de interpretare a art. 138 alin. 3 - 5 și art. 142 alin. 2 din Legea nr. 62/2011, respectiv: dacă instanța poate invoca din oficiu nulitatea absolută a unei clauze a contractului colectiv de muncă încheiate cu nerespectarea art. 138 alin. 3 sau aceasta poate fi invocată doar de părți în condițiile art. 142 alin. 2; dacă art. 138 alin. 5 presupune obligarea angajatorului la executarea unei clauze a contractului colectiv de muncă aflată sub incidența art. 138 alin. 3 și 4.

Apărătorul apelanților reclamanți susține pe scurt punctul său de vedere, depunând și în scris.

În opinia sa, instanța nu poate invoca din oficiu nulitatea chiar dacă se discută despre existența unei sancțiuni prevăzută de art.138 alin.4, întrucât

potrivit art.142 al.2 din Legea nr. 62/2011 – părțile sunt cele care pot invoca nulitatea absolută, norme prevăzute în mod expres de către legiuitor.

În esență, precizează că aceasta este susținerea sa, argumentele fiind expuse pe larg în scris.

În ceea ce privește a doua chestiune de drept, apreciază că un Contract colectiv de muncă poate fi executat chiar și în prezenta dispozițiilor art.138 al.3 și 4 din Legea nr. 62/2011, întrucât nulitatea intervine la momentul la care se pronunță instanța de judecată, iar până la acest moment, toate dispozițiile din Legea nr. 62/2011 – art.161 și următoarele, stabilesc în sarcina directă a angajatorului obligația de a negocia și ulterior de a încheia un Contract colectiv de muncă; obligația privește negocierea, iar Contractul colectiv de muncă poate sau nu să fie încheiat.

Solicită a se observa că din dispozițiile art.161-165, 178 și următoarele din Legea nr. 62/2011 rezultă că angajatorul are posibilitatea de a refuza încheierea Contractului colectiv de muncă în situația în care se revendică drepturi ce sunt peste limita prevăzută de legea unică de salarizare.

Prin urmare, având posibilitatea de a nu încheia acest Contract colectiv de muncă pe care înțelege însă să-l încheie angajatorul peste limitele legale, apreciază că în mod corect legiuitorul a stabilit că și răspunderea revine în mod exclusiv tot angajatorului.

Executarea este practic o formă de intrare în legalitate chiar și în prezenta dispozițiilor art.138 alin.3 din Legea nr. 62/2011, întrucât încheierea nelegală a unui Contract colectiv de muncă dă posibilitatea angajatorului de a intra în legalitate prin întocmirea unui act adițional de modificare a Contractului colectiv de muncă prin care se poate reveni asupra acestor drepturi dacă se va trece peste faza de blocare a încheierii Contractului colectiv de muncă, prin refuzarea includerii acestor drepturi în Contractul colectiv de muncă.

Precizează că acesta este punctul său de vedere urmând ca instanța să rămână în pronunțare asupra sesizării, concluziile sale sunt de admitere a acesteia.

Reprezentantul intimatului pârât, având cuvântul, solicită admiterea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În opinia sa, instanța nu poate invoca din oficiu nulitatea absolută iar cu privire la cea de-a doua chestiune achiesează la concluziile apărătorului părții adverse.

Curtea rămâne în pronunțare.

CURTEA

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării unei chestiuni de drept în legătură cu interpretarea art. 138 alin. 3-5 și art. 142 alin. 2 din Legea nr. 62/2011 a dialogului social, constată următoarele:

1. Obiectul cererii de chemare în judecată:

Reclamanții (...), au solicitat în contradictoriu cu pârâtul (...) anularea deciziei pârâtului nr. 42/2.03.2015 și obligarea acestuia la executarea obligațiilor asumate prin art. 74 din contractul colectiv de muncă la nivel de unitate pentru anul 2015, în sensul plății ajutoarelor la care salariații sunt îndreptățiți pentru situațiile apărute de la data înregistrării contractului de muncă până la pronunțarea hotărârii și în continuare pe toată perioada de valabilitate a contractului.

Art. 74 din contractul colectiv de muncă, circumscris titlului „Măsuri de protecție socială”, prevede o serie de beneficii în favoarea salariaților: un ajutor de deces acordat familiei, un ajutor în cazul unui accident de muncă, o sumă de bani la nașterea unui copil, la decesul soțului/soției, părinților, copilului, ajutoare pentru boli grave și incurabile, precum și pentru urgențe medico-chirurgicale, cadouri pentru copiii salariaților, cadouri de 8 Martie, stimulente pentru achiziționarea anuală a unei ținute, decontarea unor cheltuieli medicale, precum și decontarea abonamentului lunar de transport, respectiv a biletelor de transport, și a prestațiilor de odihnă și tratament pentru perioada concediilor de odihnă și a concediilor medicale.

Raportat la obiectul sesizării, prezintă importanță prevederile *art. 74 lit. h) și j)* din acest contract colectiv de muncă, potrivit cărora, „în afară de ajutoarele prevăzute de lege la care au dreptul, în limita posibilităților financiare, din fondul de cheltuieli sociale, salariații vor beneficia și de următoarele sume care nu sunt incluse în veniturile salariale: (...) h) salariații vor beneficia de plata echivalentului abonamentului lunar de transport la valoarea maximă de către instituție, dar nu și pentru perioada nelucrată. Salariații cu domiciliul în alte localități care lucrează în ture vor beneficia de suportarea contravalorii biletelor de transport. (...) j) Decontarea prestațiilor de odihnă și tratament, inclusiv transportul pentru salariații proprii și membrii de familie ai acestora pentru perioada concediului de odihnă și concedii medicale, se vor face conform Anexei 6 din prezentul CCM”.

2. Situația de fapt.

Reclamanții sunt salariați ai pârâtului (...).

Potrivit art. 1 din HG nr. 449/2003, pârâtul (...) este instituție publică cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Lucrărilor Publice,

Transporturilor și Locuinței. Potrivit art. 10 alin. 1 și 2 din HG nr. 449/2003, finanțarea cheltuielilor curente ale (...) se asigură din venituri proprii, iar finanțarea cheltuielilor de capital ale acestuia se asigură din surse proprii, credite bancare și din alte sume legal constituite.

La nivelul acestui pârât a fost încheiat contractul colectiv de muncă pe anul 2015, înregistrat sub nr. 1438/15.12.2014, cu termen de valabilitate de un an.

Prin decizia nr. 15/19.03.2015 a Curții de Conturi – Camera de Conturi Constanța, punctul 2, s-a reținut că „în perioada 2012 – 31.01.2015 entitatea auditată a efectuat plăți nelegale, reprezentând decontarea unor cheltuieli efectuate de către angajații entității auditate în baza unor prevederi din contractele colective de muncă aferente perioadelor respective, reprezentând contravaloarea cheltuielilor cu deplasările angajaților în concediile de odihnă, precum și a unor sume reprezentând contravaloarea cheltuielilor cu transportul la și de la locul de muncă, efectuate de angajații entității ce nu locuiesc pe raza municipiului Constanța”. S-a dispus în consecință ca directorul general să stabilească întinderea totală a „prejudiciului reprezentând decontări nelegale a cheltuielilor efectuate de angajații proprii atât pentru efectuarea concediilor de odihnă, cât și pentru deplasarea de la /la locul de muncă a angajaților ce nu locuiesc pe raza localității unde-și desfășoară activitatea, precum și recuperarea acestuia în integralitate, potrivit prevederilor legale și în termenele de prescripție prevăzute de lege”.

Se constată că perioada avută în vedere de Curtea de Conturi acoperă parțial și perioada pentru care a fost încheiat contractul colectiv de muncă nr. 1438/15.12.2014.

Această decizie a Curții de Conturi nu a fost contestată de către angajatorul pârât.

Înainte de emiterea deciziei Curții de Conturi, pârâtul a emis decizia nr. 24/2.03.2015, contestată în cauză, prin care a dispus prin art. 1 sistarea decontării prestațiilor de odihnă și tratament, inclusiv transportul pentru salariații proprii și membrii de familie ai acestora, pe durata efectuării concediului de odihnă și a concediului medical, a contravalorii abonamentelor lunare de transport pentru salariații cu domiciliul în altă localitate, precum și încheierea de polițe de asigurare facultativă pentru salariați. Prin art. 2, pârâtul a sistat și acordarea drepturilor de aceeași natură prevăzute la art. 74 din contractul colectiv de muncă înregistrat pentru anul 2015.

Ulterior, prin decizia nr. 83/2.06.2015, pârâtul a dispus anularea pentru viitor a art. 2 din decizia nr. 24/2.03.2015, rămânând să producă efecte art. 1, care privește beneficiile prevăzute la art. 74 lit. h) și j) din contractul colectiv de muncă.

Prima instanță a respins acțiunea ca nefondată, făcând aplicarea art. 37 alin. 1 din Legea nr. 284/2010, care prevede că prin contractele colective de muncă sau acordurile colective de muncă și contractele individuale de muncă nu pot fi negociate salarii sau alte drepturi în bani sau în natură care excedează prevederilor prezentei legi, precum și a art. 138 din Legea nr. 62/2011.

Prin cererea de apel, reclamantii au arătat că instanța nu putea să constate ineficacitatea contractului colectiv de muncă, atâta timp cât niciuna dintre părți nu a invocat nulitatea absolută a clauzei contractuale.

Curtea nu poate statua la acest moment al procedurii dacă această clauză încalcă sau nu legea, întrucât singurul punct de vedere pe care îl poate emite fără a se antepunuta este, în baza art. 520 alin. 1 C. proc. civ., acela asupra chestiunii de drept care face obiectul sesizării.

Totuși, problema valabilității clauzelor contractuale pe care se întemeiază acțiunea, precum și cea a efectelor unei eventuale nulități sunt inerente soluționării cauzei, mai ales că, prin decizia Curții de Conturi – Camera de Conturi Constanța nr. 15/19.03.2015, s-a reținut că executarea clauzelor contractuale mai sus citate s-a făcut cu încălcarea inclusiv a art. 138 din Legea nr. 62/2011, iar angajatorul nu a contestat decizia Curții de Conturi.

În plus, prima instanță a reținut încălcarea prin clauzele contractuale aflate în discuție a art. 138 din Legea nr. 62/2011, astfel că instanța de apel trebuie să examineze critica formulată de reclamantii în apel în sensul că instanța nu putea constata din oficiu ineficacitatea contractului colectiv de muncă, atâta timp cât niciuna dintre părți nu a invocat nulitatea absolută. Nu în ultimul rând, instanța de apel trebuie să determine întinderea obligațiilor părților în contextul oferit de art. 138 alin. 5 din Legea nr. 62/2011.

3. Susținerile părților asupra chestiunii de drept și punctele de vedere ale acestora în legătură cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Reclamantii apelanți susțin în esență că instanța nu poate invoca din oficiu nulitatea absolută a contractului colectiv de muncă, care poate fi invocată doar de părți potrivit art. 142 alin. 2 din Legea nr. 62/2011, față de care cadrul legislativ care reglementează contractul colectiv de muncă nu prevede o situație de excepție. Totodată, apelantii au arătat că neîncheierea unui contract colectiv de muncă cuprinzând alte drepturi decât cele prevăzute de lege este o obligație stabilită în sarcina angajatorului, pentru a cărei încălcare răspunderea revine tot acestuia, potrivit art. 138 alin. 5 din Legea nr. 62/2011. Răspunderea angajatorului pentru încheierea unui contract colectiv de muncă cu nerespectarea art. 138 alin. 1-3 reprezintă în fapt sancționarea faptei culpabile a acestuia de a accepta includerea unor drepturi nelegale, deși cunoștea sau trebuia să cunoască interdicția instituită prin acest text de lege.

Prin concluzii orale, intimatul pârât a achiesat la punctul de vedere expus de către apelanții reclamanți.

Potrivit art. 22 alin. 1 C. proc. civ., „judecătorul soluționează litigiul conform regulilor de drept care îi sunt aplicabile”. Aceasta presupune inclusiv ca, dincolo de apărările formulate de părți cu privire la modul de interpretare a legii, instanța să dea acesteia interpretarea corectă.

4. Prevederile legale a căror interpretare depinde soluționarea în fond a cauzei.

În contextul procesual mai sus arătat, esențial pentru soluționarea în fond a cauzei este modul de interpretare a art. 138 alin. 3-5 și a art. 142 alin. 2 din Legea nr. 62/2011 a dialogului social, care prevăd următoarele:

Art. 138 – „(3) Drepturile salariale din sectorul bugetar se stabilesc prin lege în limite precise, care nu pot constitui obiect al negocierilor și nu pot fi modificate prin contracte colective de muncă. În cazul în care drepturile salariale sunt stabilite de legi speciale între limite minime și maxime, drepturile salariale concrete se determină prin negocieri colective, dar numai între limitele legale.

(4) Clauzele cuprinse în contractele colective de muncă încheiate cu încălcarea prevederilor alin. (1) - (3) sunt lovite de nulitate.”

(5) Răspunderea pentru încheierea contractelor colective de muncă cu nerespectarea prevederilor alin. (1) - (3) revine angajatorului.

Art. 138 alin. 4 și 5 fac trimitere la alin. 1 și 2, care prevăd următoarele:

„(1) Prin contractele/acordurile colective de muncă încheiate în sectorul bugetar nu pot fi negociate sau incluse clauze referitoare la drepturi în bani și în natură, altele decât cele prevăzute de legislația în vigoare pentru categoria respectivă de personal.

(2) Prin excepție de la prevederile art. 129 alin. (3) contractele colective de muncă în sectorul bugetar se negociază, în condițiile legii, după aprobarea bugetelor de venituri și cheltuieli ale ordonatorilor de credite, în limitele și în condițiile stabilite prin acestea.”

Art. 142 – „(2) Nulitatea clauzelor contractuale se constată de către instanțele judecătorești competente, la cererea părții interesate, fie pe cale de acțiune, fie pe cale de excepție.”

Art. 37 alin. 1 din Legea nr. 284/2010, reținut de prima instanță, constituie în privința contractelor colective de muncă doar o aplicație la nivelul legii unice de salarizare a principiilor prevăzute de art. 138 din Legea nr. 62/2011.

5. Expunerea chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită.

Rezultă din considerentele mai sus expuse că există următoarea chestiune de drept de a cărei dezlegare depinde soluționarea în fond a cauzei în ultimă instanță:

„Modul de interpretare a art. 138 alin. 3-5 și art. 142 alin. 2 din Legea nr. 62/2011 a dialogului social, respectiv:

- dacă instanța poate invoca din oficiu nulitatea absolută a unei clauze a contractului colectiv de muncă convenită cu nerespectarea art. 138 alin. 3 sau aceasta poate fi invocată doar de părți în condițiile art. 142 alin. 2;

- dacă art. 138 alin. 5 presupune obligarea angajatorului la executarea unei clauze a contractului colectiv de muncă aflată sub incidența art. 138 alin. 3 și 4”.

6. Argumentarea caracterului dificil al chestiunii de drept.

a) În primul rând, se ridică problema dacă instanța poate invoca din oficiu nulitatea absolută a unei clauze a contractului colectiv de muncă convenită cu nerespectarea art. 138 alin. 3 din Legea nr. 62/2011 sau aceasta poate fi invocată doar de părți în condițiile art. 142 alin. 2.

Art. 138 alin. 4 din Legea nr. 62/2011 sancționează cu nulitatea clauzele contractului colectiv de muncă încheiate cu încălcarea prevederilor alin. 1-3.

Fiind vorba despre norme de ordine publică, instituite în vederea unui interes general, respectiv gestionarea fondurilor publice, nulitatea la care se referă art. 138 alin. 4 este absolută.

În dreptul comun, art. 1247 alin. 3 C. civ. prevede că „instanța este obligată să invoce din oficiu nulitatea absolută”.

Legea dialogului social nu cuprinde o dispoziție expresă în sensul că instanța nu ar putea invoca din oficiu nulitatea absolută a unei clauze contractuale.

Totuși, art. 142 alin. 2 din Legea nr. 62/2011 prevede că „nulitatea clauzelor contractuale se constată de către instanțele judecătorești competente, la cererea părții interesate, fie pe cale de acțiune, fie pe cale de excepție”. Textul este circumscris ipotezei exprimate prin alin. 1, adică privind clauzele negociate cu încălcarea art. 132. Potrivit art. 132 alin. 1, „clauzele contractelor colective de muncă pot stabili drepturi și obligații numai în limitele și în condițiile prevăzute de lege”. Se constată că textul nu face distincție după cum clauzele respective încalcă legea în favoarea sau în defavoarea salariaților.

Instituția contractului colectiv de muncă este prevăzută la nivel de principiu de art. 229 și 230 C. Mc., această din urmă prevedere făcând trimitere la Legea nr. 62/2011 în sensul că „părțile, reprezentarea acestora, precum și procedura de negociere și de încheiere a contractelor colective de muncă sunt stabilite potrivit legii”. Art. 278 alin. 1 C. Mc. prevede că „dispozițiile prezentului cod se întregesc cu celelalte dispoziții cuprinse în legislația muncii și, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de muncă prevăzute de prezentul cod, cu dispozițiile legislației civile”.

Întrucât dispozițiile Legii nr. 62/2011 privind negocierea și încheierea contractelor colective de muncă constituie o dezvoltare a prevederilor Codului

Muncii, și acestea prezintă însușirea prevăzută de art. 278 alin. 1 C. civ. de a se completa cu dispozițiile de drept comun ale legislației civile.

De aceea, se poate considera că art. 142 alin. 2 din Legea nr. 62/2011 nu înlătură obligația instanței de a invoca din oficiu nulitatea absolută, potrivit prevederilor de drept comun, ci doar prevede posibilitatea constatării nulității la cererea părții interesate.

În același timp, aceeași prevedere legală s-ar putea interpreta și în sensul că instanța nu poate invoca nulitatea absolută din oficiu, întrucât această prerogativă este exclusă implicit de legiuitor prin prevederea expresă că nulitatea se constată la cererea părții interesate.

Se poate considera, față de caracterul derogatoriu al art. 138 în privința sectorului bugetar, și că încălcarea alin. 1-3 ar atrage o nulitate de drept, ceea ce ar presupune, cel puțin în privința contractelor încheiate în sectorul bugetar, obligația instanței de a constata această nulitate din oficiu. Totuși, un regim diferit față de celelalte contracte colective de muncă este discutabil, față de exprimarea identică a legiuitorului de la art. 138 alin. 8 și art. 142 alin. 1: „clauzele (...) sunt lovite de nulitate”.

b) În al doilea rând, se ridică problema dacă art. 138 alin. 5 presupune obligarea angajatorului la executarea unei clauze a contractului colectiv de muncă aflată sub incidența art. 138 alin. 3 și 4.

În dreptul comun, nulitatea unei clauze contractuale are ca efect lipsirea de efecte a acesteia și restituirea prestațiilor.

Art. 138 alin. 5 constituie o prevedere specifică materiei contractelor colective de muncă încheiate în sectorul bugetar, a cărei interpretare depinde de deslușirea sensului noțiunii de „răspundere” la care se referă.

O acțiune prin care salariații solicită obligarea angajatorului la executarea unei clauze contractuale are ca obiect răspunderea contractuală.

Într-o asemenea viziune, angajatorul este ținut să execute o clauză contractuală lovită de nulitate (chiar constatată de instanță la cererea acestuia), urmând cel mult să fie antrenată ulterior răspunderea subsidiară a prepușilor săi care se fac vinovați de încheierea contractului cu încălcarea legii. Astfel, salariații ajung să beneficieze fără niciun impediment de o clauză convenită cu încălcarea legii, deși și aceștia au participat, prin organele lor reprezentative, la negocierea și semnarea contractului.

Se ajunge astfel la concluzia că instanța, sesizată în baza unei clauze a unui contract colectiv de muncă, nici nu ar trebui să analizeze incidența nulității întrucât este irelevantă, de vreme ce trebuie oricum să admită acțiunea, antrenând în acest fel răspunderea angajatorului potrivit art. 138 alin. 5.

Se poate considera însă că această interpretare se îndepărtează de intenția legiuitorului de protejare a bugetelor publice prin prevederile restrictive ale art. 138 din Legea nr. 62/2011, în sensul neexecutării clauzelor afectate de nulitate,

iar nu al expunerii bugetului instituției posibilității discutabile de recuperare a prejudiciului de la conducerea acesteia, în mod subsecvent executării întocmai a acelor clauze.

7. Punctul de vedere al curții.

Curtea apreciază, la acest moment al procedurii, deci fără a fi ascultat concluziile finale ale părților, că instanța poate invoca din oficiu nulitatea absolută a unei clauze a contractului colectiv de muncă convenită cu nerespectarea art. 138 alin. 3 din Legea nr. 62/2011, întrucât art. 142 alin. 2 prevede posibilitatea constatării nulității la cererea părților interesate, dar nu exclude aplicarea principiului prevăzut de art. 1247 alin. 3 C. civ.

Totodată, curtea apreciază că art. 138 alin. 5 din Legea nr. 62/2011 nu presupune obligarea angajatorului la executarea unei clauze a contractului colectiv de muncă, întrucât această interpretare este contrară obiectivului urmărit de legiuitor, respectiv protejarea bugetelor publice prin lipsirea de efecte a clauzelor contractuale încheiate cu nerespectarea legii. Răspunderea prevăzută de art. 138 alin. 5 nu presupune executarea clauzei nelegale, pe care legiuitorul s-a preocupat să o sancționeze cu nulitatea, ci este o răspundere de ordin administrativ sau penal. Totodată, poate fi și o răspundere civilă în raport cu statul, care presupune și răspunderea prepușilor pentru fapta instituției, în calitate de comitent, de asumare a unor obligații situate dincolo de limitele legii.

În sprijinul acestei soluții sunt și prevederile Legilor nr. 84/2012 și 124/2014, privind exonerarea personalului din sectorul bugetar de plata sumelor pe care „*trebuie să le restituie* ca urmare a deciziilor de impunere emise de angajatori drept consecință a constatării de către Curtea de Conturi a unor prejudicii”, respectiv pe care „*trebuie să le restituie* drept consecință a constatării de către Curtea de Conturi sau alte instituții cu atribuții de control a unor prejudicii” – art. 2 alin. 1 din fiecare dintre cele două acte normative. Referirea legiuitorului la obligația de restituire, Legea nr. 84/2012 prevăzând expres că exonerarea privește inclusiv sume încasate în baza contractelor colective de muncă, apare ca incompatibilă cu generarea de noi prejudicii prin continuarea executării clauzelor care le produc.

8. Noutatea chestiunii de drept și situația practicii judiciare.

Chestiunea de drept discutată, sub cele două aspecte, nu a făcut obiectul unui recurs în interesul legii sau al unei hotărâri preliminare și nici nu face obiectul unor astfel de sesizări aflate în curs de soluționare, potrivit site-ului Înaltei Curți de Casație și Justiție în stadiul de la data la care instanța s-a pronunțat – 8.03.2016.

Suntem în prezența unei chestiuni noi, sub ambele aspecte, întrucât în practica judiciară nu s-a cristalizat o jurisprudență unitară sau neunitară.

Deși problematica contractelor colective de muncă are reflectare în practica judiciară, aceasta nu a formulat până în prezent răspuns la cele două aspecte ale chestiunii ridicate, situație la baza căreia stă specificul prezentului litigiu, în care, deși părțile înfățișează poziții procesuale contrare, angajatorul care se opune executării unor clauze ale contractului colectiv de muncă în urma unei decizii a Curții de Conturi pe care nu a contestat-o, nu invocă nulitatea clauzelor respective.

Constatând întrunite cerințele legale ale art. 519 C. proc. civ., curtea va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept menționate pe larg mai sus la punctul 5, iar în baza art. 520 alin. 2 C. proc. civ. va suspenda judecata până la pronunțarea hotărârii prealabile.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E:**

În baza art. 519 Cod procedură civilă, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Modul de interpretare a art. 138 alin. 3-5 și art. 142 alin. 2 din Legea nr. 62/2011 a dialogului social, respectiv:

- dacă instanța poate invoca din oficiu nulitatea absolută a unei clauze a contractului colectiv de muncă convenită cu nerespectarea art. 138 alin. 3 sau aceasta poate fi invocată doar de părți în condițiile art. 142 alin. 2;

- dacă art. 138 alin. 5 presupune obligarea angajatorului la executarea unei clauze a contractului colectiv de muncă aflată sub incidența art. 138 alin. 3 și 4.

Suspendă judecata până la pronunțarea hotărârii prealabile.

Pronunțată în ședință publică azi, 08.03.2016.

Președinte,
(...)

Judecător,
(...)

Grefier,
(...)